

Meneer Halma

'Goeiemorgen, meneer.' De taxichauffeur hield het portier voor hem open en meneer Halma stapte achterin. De chauffeur zette zich achter het stuur en keek vragend om.

'Naar het Halsterbos,' zei meneer Halma.

'Het restaurant?' Er was een befaamde gelegenheid in het bos, met dezelfde naam, open haard en wildbraad.

'Nee, gewoon het Halsterbos.'

'Best meneer.'

Ze reden door de stille zondagsstad. De chauffeur begon over de grote wedstrijd van die middag, maar meneer Halma wist niets van voetballen, dus dat was dat. In stilzwijgen bereikten ze de grote wandellaan van het Halsterbos.

'Hier maar?'

'Ja, goed.' Meneer Halma betaalde en gaf een royale fooi.

'O, dank u,' zei de chauffeur, en haastte zich uit de wagen om het portier open te houden. Meneer Halma stapte uit, zette zijn hoed weer op en keek om zich heen.

'Ja,' zei hij, 'ja.' En toen tot de chauffeur: 'Kunt u mij hier weer ophalen?'

'Hoe laat, meneer?'

Meneer Halma trok het horloge uit zijn vestzak. Het was vijf over elf.

'Om twee uur.'

'Komt voor elkaar,' zei de chauffeur. Hij tikte aan zijn

pet, stapte in, schakelde en reed weg. Meneer Halma oogde de taxi nog even na, toen liep hij het bos

in. Hij was de enige wandelaar; het was herfstig en koud. Meneer Halma zette zijn kraag op en knoopte de sjaal wat hoger om zijn hals. Zijn lippen bewogen, het scheen dat hij de bomen ter linkerzijde telde.

'Drieënzeventig,' zei hij ineens luidop. Hij raakte de bewuste boom even aan, toen ging hij van de weg af het bos in. Hier was geen wandelpad, hij liep nu op een verende vloer van blaren.

'Vijf, zes, zeven . . .' telde hij zijn voetstappen. 'Vierenzestig.' Hij stond stil bij een braamstruik. Daar knielde hij op de grond. Uit zijn binnenzak nam hij een tuinschepje. Nadat hij met zijn hand een laag eikenbladeren terzijde gewerkt had, begon hij te graven. Na enige tijd stuitte hij op iets hards. 'Ha.' Meneer Halma legde het gereedschap naast zich en woelde met zijn handen in de bodem. Er kwam een vierkant geldkistje tevoorschijn, danig verroest. Het sleuteltje stak erin. Met moeite kreeg meneer Halma het omgedraaid. Hij opende het geldkistje en zette het voor zich. 'Mijn schat,' zei hij.

Hij veegde de handen af aan zijn winterjas, toen nam hij het leren mapje uit de kist. Hij stond op en ging tegen een boom zitten. 'Mijn schat, mijn lieve, geheime schat.'

Hij legde zijn hoed naast zich neer. Plechtig sloeg hij het mapje open. Stuk voor stuk begon hij ze te bekijken. Op de eerste foto stond ze lachend bij een palmboom, in

een roze japon, met een roze parasol.

'Nice, mei 1924,' zei meneer Halma. Op de tweede foto zwaaide ze naar de camera, zittend op de treeplank van een witte Hispano Suiza.

'Viareggio, juni 1924,' zei meneer ...